

Egy kezdő zarándok lépései

Régebben nem túráztam rendszeresen, csak alkalmanként vállalkoztam egy-egy egész napos kirándulásra. Ennek ellenére elég régóta izgatott a spanyol zarándokút, az El Camino, de mindig csak motoszkált bennem a gondolat, ám konkrét lépéseket nem tettem a megvalósításra. Abban sem voltam biztos, hogy egyáltalán meg tudnám csinálni, hiszen korábban sok problémám volt a lábaimmal, súlyos betegségeken estem át.

Aztán úgy alakult az életem, hogy az elmúlt év végén komolyan elgondolkoztam egy zarándokúton, és azon, vajon tudnám-e teljesíteni? Majd szinte próbaképpen el is kezdtem gyalogolni, napi 2-3 órát mentem, nem számított a hideg, vagy a hőesés sem. Kezdtem kicsit bizakodni, de tavasszal szó szerint ledöntött a lábamról egy orbánc. Hosszú napokon keresztül feküdtem magas lázban, és lázálmaimban néha már-már öntudatlanul egy parányi angyalkával beszélgettem... Sok minden megfordult akkor a fejemben, még az is, hogy nem érem meg a másnapot. Összegeztem is, és nem voltam elégedett magammal. Gyakran eszembe jutottak Dante sorai:

Az emberélet útjának felén

egy nagy sötétlő erdőbe jutottam,

mivel az igaz utat nem lelém.

Ó, szörnyű elbeszélni, mi van ottan,

s milyen e sűrű, kúsza vad vadon:

már rágondolva reszketek legotton.

A halál sem sokkal rosszabb, tudom.

De hogy megértsd a Jót, mit ott találtam,

hallanod kell, mit láttam az úton.

Amikor már lábadoztam, áprilisban teljesen véletlenül találtam rá az interneten a Magyar Zarándokút Egyesület honlapjára, és ott olvastam, hogy megnyílt a Magyar Zarándokút. Ez azért is érdekes, mert akkoriban a betegség idején egész nap szólt a rádió, sűrűn néztem hírműsorokat, és még csak nem is hallottam az indulásról. Abban az állapotomban viszont eszembe sem jutott még, hogy én is elindulhatok a közeljövőben.

Nyáron tettem tétova lépéseket, hogy a „*kúsza vad vadon*”-ból kijussak, de nem járt eredménnyel, és abban az időben úgy éreztem, hogy Ady sorait idézve „*Minden egész eltörött, Minden láng csak részekben lobban.... Fut velem egy rossz szekér...*”, és egyre inkább közeledtem a depresszió felé.

S akkor megint megjelent és megszólalt a parányi angyalka, és hívott a zarándokútra. Gondolkoztam egy ideig, vajon egy súlyos betegség után bírom majd? (pontosabban bírja a lábam?) Az utat választottam: ha ugyanis maradok Szegeden a régi életformámnál, csak sodródtam volna, és a depresszió egyre inkább elhatalmasodott volna rajtam.

Megkezdtem a felkészülést. Eddig is rendszeresen úsztam és kerékpároztam, de most elkezdtem gyalogolni is. Fokozatosan növeltem a napi adagokat. Az utolsó stádiumban minden hajnalban 2 – 3, majd 4 órát mentem hátzissákkal. Aztán már esténként is. Sokszor nehéz volt elindulni, de az

angyalka megfricskázott: *Mi lesz majd az Úton?* Eszembe jutottak korábbi alkalmi túráim is: a válásom után a két fiammal Zemplénben felmentünk a Nagy Milicre, majd a nagyobbik fiammal Erdélyben voltunk a Hargitán, és a Hagymás hegyen is. Aztán már az új párommal – szintén egy betegség után - a Torockó melletti Székelykő megmászása. Csodás volt ott a panoráma is...

Szinte megszoktam, hogy Tiszasziget felé hol látom meg a napfelkeltét, és egyre inkább szerettem a hűvös hajnalokat, a reggeli csöndet. S erőt adott az is, amikor egyszer hajnalban a határhoz közeli gáton egy fiatal rendőrnő gratulált az elhatározásomhoz... Kitűztem az indulás időpontját, és hogy ne legyen visszaút, néhány embernek el is mondtam, mire készülök.

Már nem féltém. Tudtam, hogy nem leszek egyedül. Az angyalka elkísér. És ott is volt mindig: a felemelő és a nehéz pillanatokban is. Amikor a napi penzum végén csak keservesen mozgott a láb, amikor nagy melegben, meredek kaptatón fölfelé már zihált a tüdő, száraz volt a torok, patakokban folyt az izzadság, az erek dübörögtek a halántékon, a hátizsák mázsás súllyal húzott vissza, akkor a fülemben súgta: *Ne add fel, gyere tovább!* – s akkor megújult erővel sikerült leküzdeni az akadályt. Vagy az óriási hőségekben, amikor szellő sem rezdült, a kulacsban a maradék víz is meleg volt, az utolsó pillanatban mindig volt egy kút, ahol friss vizet lehetett venni, vagy egy hús fuvallat enyhét adott. Vagy amikor eltévedtem, és térképem sem volt, nem estem kétségbe, tudtam, hogy meg fogja mutatni az utat...

De én is kerestem minden reggel az indulásoknál a csillagos égen, fürkészttem, hol lehet. Bár nem láttam, velem volt. Együtt éltük át a hajnalok csodáit, amikor a sötétből szinte percről percre fokozatosan lesz világosabb, majd az ég alján először megjelenik a pirkadat rózsaszín-ibolyás fénye, majd a felkelő napot előkészítő vöröses karéj, aztán a kibukkanó nap sötét narancsos árnyalatú sarlója, majd a teljes korong, ami pár perc múlva már sárgán felszökken az égre. Minden napfelkelte ugyanúgy zajlik, és mégis mindegyik más, a színek kavalkádja adja a változatosságot. Láttuk az alföldi vizek és mezők, az erdei tisztások és völgyek reggeli páráságát, a virágokon, leveleken a harmatcseppeket, a fák között átszűrődő fények játékát. De ugyanúgy az alkony nyugalomát, amikor a lenyugvó naptól úgy köszön el a természet, hogy egy pillanatra minden megáll, minden elcsöndesedik: ez a valódi meditáció pillanata.

Aztán az erdők csöndje, amikor csak a lépteim dobbanását hallom, amit a madarak csicsergése kísér. Csak azt nézem, fölfelé, vagy lefelé vezet-e az út, és hol a jel. Vagy a lábam alatt surrogó fű zizegése, és a Mecsekben az ősz közeledtét jelző hajnali szarvasbögések, és a források mellett látható küzdelmeik nyoma.

Talán még az első nap eszembe jutott egy ének 2 sora, azt dúdolgattam. Először még nem is tudtam, hogy pontosan mi az, csak azt, hogy valaminek a befejezése. Aztán egyre többre emlékeztem: először arra, hogy ez a **piarista himnusz**, amit gimnáziumban tanultam és énekeltem, aztán egyre több sora idéződött fel, a végén szinte az egészét tudtam. Az utolsó versszakot azért leírom:

„Híven a széphez, az igazhoz, jóhoz,

Állhatatosan az Isteni Szóhoz

Menni előre, hogy az Úrhoz érjünk:

Légy a vezérünk!”

(Sík Sándor)

S hogy változtam-e? Valamennyit biztosan. Mindenképpen nyitottabb lettem, s talán toleránsabb is. Ezt majd az idő dönti el. Eleve úgy indultam el, hogy nem volt bennem elvárás magammal szemben, csak kíváncsiság, hogyan fogom viselni a fáradságokat, fájdalmakat. Az biztos, hogy ha nehéz helyzetben leszek, vagy komoly döntés előtt állok, fel fogom idézni az Út pillanatait.

Sokat kaptam a felkészüléstől és az Úttól. Legfőképp azt, hogy képes vagyok napról napra megújulni, legyőzni magam, és megismertem a saját határait. Egészen más szemszögből tudtam nézni a dolgokat. Része voltam a természetnek, és ez erőt adott. Lelkileg feltöltődtem, és legyűrtem a depressziót is. S talán a legnagyobb tanulság: a fájdalom elmúlik, az öröm viszont megmarad.

Indulás előtt sokan féltettek, hogy társ nélkül indulok el, de ezt az Utat most nekem egymagam kellett megtennem, bár **soha nem voltam egyedül!**

Napló (2011. 08. 23 – 09. 10.)

Esztergom

Fullasztó melegben érkeztem meg Szegedről, és miközben hátizsákkal ballagtam a Bazilika felé, kicsit szorongva gondoltam arra, hogy ha egy enyhe emelkedő ennyire megizzaszt, miként fogok majd másnap Dobogókőre menni, és egyáltalán, milyen lesz a Pilis? A Szent Adalbert Központban gyorsan megy a zárandokigazolvány elkészítése. A nagy melegben csak keveset sétálok. A Bazilika nem különösebben tetszik, nekem rideg. A Bakócz kápolnában időzök inkább, a Mária kegykép előtt fohászok, hogy legyen erőm az Útra.

Éjszaka nyugtalanul aludtam, sokat forgolódtam. Már az Útra gondoltam.

1. nap: Esztergom – Pilisszentiván

Hajnaltól kellemes hűvös szellő. A sötétben nem látom a jelet, ezért a műúton maradok. Ez is szép, de azért van forgalom. Egy autó megáll, hogy elvisz. Megköszönöm, de nem élek vele. Legnagyobb meglepetésemre 1/2 9-kor Dobogókőn vagyok. A panoráma fantasztikus. Innen már a jelölt úton megyek. Az erdő kellemesen hűvös. Örülök, hogy olyan túrabakancsot választottam, ami a bokámat is fogja, ez főleg a köves, meredek utakon jó. A Szent kúti forrás a legjobbkor, már nem volt vízem. Pilisszentkeresztre a déli hőségben érkezem, meg akartam magam jutalmazni egy fagyalattal, de zárva a cukrászda. A klostromromoknál nagyon jó a tájékoztató, a klostromkút vize pedig pompás. Pihenek kb. 2 órát, de a kútnál nagy a forgalom. Nem a jelölésen megyek, mert szembe süt a nap, egy másik utat választok. Itt vannak fák is, de erős kaptató is! A Boldogasszony kápolna misztikus hangulatú. Jók a tájékoztatók. Úgy gondoltam, még aznap el tudok menni Pilisszentivánra. Félúton eltévedtem, nemcsak a zárandokjelet veszítettem szem elől, de a turistajeleket is! Végül egy úton elindultam lefelé. Pilisvörösvárra jutottam ki, egy lovardánál kérdeztem meg, hol is vagyok most... Onnan még átmentem Pilisszentivánra. Teljesen kimerültem. A templomban éppen esti ima, én is hálát adtam, hogy eljutottam ide. A szálláshely előtt, megszólított egy fiatal ember, kiderült, hogy ő festette a jeleket. Megbeszéltek, hogy hol nem volt teljesen egyértelmű. A szállás fantasztikus: a

gondnoknő kedvesen tájékoztat, hogy a hűtőben van hideg ásványvíz és sör is... Bár nem akartam alkoholt fogyasztani, az első nap izgalmaira nagyon jól esett.

2. nap: Pilisszentiván – Budapest

Reggel az első lépések „tétovák”, de az izomlazító krém hatásos. Kezd világosodni, amikor indulok. Este még a fiatalember megmutatta, melyik „dombra” kell felmennem. Az út egy vízmosásban vezet, igen meredek. Nem hiszem, hogy eső után itt fel lehetne menni. Nagykovácsitól Máriaremetéig szép az út. Nem voltam még a kegytemplomban, kicsit ott időzök. Makkosmáriáig már hallatszik Bp. zaja. A kegytemplom zárva, csak az üvegajtón keresztül lehet benézni. Budapest zajos, füstös, ontja a meleget. Csak a Sziklatemplomba megyek el, előtte a mérő 37 fokot mutat. A fiamnál alszok, este vacsorát főzött, és ellátott tanácsokkal. Még süteményt is sütött az útra!

3. nap: Budapest – Ráckeve

Hajnali indulás, még sötétben. A Duna melletti kerékpárút szép. Szigetszentmiklóson apró jelek. Meleg van, de a település két végén volt víz! Amikor nem tudom, merre kellene menni, egy kajakos eligazít. Nem megyek Dabas felé, itt élek a rövidítéssel. A Taksonyi úton egyenesen át kell menni, és valamelyik kis utcán balra le lehet menni a Duna sétányra, ami árnyékos, és nagyon szép. Szigetcsépnél fel kell menni a faluba, de ott már nem jelzik, hol kell visszamenni a töltésre. Érdeemes még a faluban megkérdezni! Nem fordultam vissza, a műúton átmentem Szigetszentmártonba. A déli kánikulában megfordult a fejemben, hogy stoppolok, de megszólalt az angyalka: „*Ez zarándokút...!*” Villámgyorsan odaértem. Pihentem, sziesztáztam, majd utána lent a part mellett mentem tovább. Az utolsó pár kilométer árnyék nélkül, tűző napon kegyetlen volt. Folyamatosan locsoltam a fejem, de 5 perc múlva száraz volt. Szerencsére plusz palackkal indultam, de a végén már a víz is meleg. Ráckevére beérve rögtön kút, a hideg víz megváltás volt. Későn értem oda, sajnos az ortodox templom is zárva volt.

4. nap: Ráckeve – Dunavecse

Ismét hajnalban indulok, szeretem a csendjét. Új nap, új ígéret. A vízparton végig házak. Szerencsém van, a napkelte egy „tisztáson” ér. A Tasi zsilipig jó az idő, a szél kellemes. Utána tűző nap, és erős szembeszél. Előző éjszaka egy palack vizet lefagyasztottam, de most egy jó óra után más langyos, később meleg, nem is cipelem tovább. A kulacsban lévőket kell beosztanom. Dunavecse előtt már az is elfogyott, szerencsére találok kutat. Ez volt a két legmelegebb nap, utólag tudom meg, mindenhol melegrekordok dőltek meg. A szállás „zarándoki”, de az a lényeg, hogy lehet zuhanyozni, és pihenni. Rám fér. Szöveget verek a tuskóba, már van benne jó pár darab. Este a Sarki Csárdában vacsorázok, igazán szolid árak vannak, a minőség pedig jó. Sajnos nap közben egy kisebb gödörbe léptem, és a bokámat érzem. Korán fekszek.

5. nap: Dunavecse – Szelidi tó

Úgy döntöttem, hogy a két rövid szakaszt hosszabbítom, így egy nappal rövidebb lesz az út. Még sötétben indulok. Szerencsére megfordult a szél, egész délelőtt szinte tol! Apostagnál lemegyek a gátról, mert soka szűnyog. Dunaegyházán a településen végig van jel. Ahogy letérek, elég rossz az út: nagy a fű, és benne alattomos hepehupák. A bokám miatt figyelni kell, inkább átmegek a töltésre a kerékpárútra Hartáig. Kalimajort látom, de nem megyek be. Hartán vizet keresek, jön egy kerékpáros, és felajánlja, hogy hoz! Utána büszkélkedik, hogy Harta is rajta van a

zarándokútvonalon. Dél van, a templomok zárva. Lemegyek a Duna partra, ott pihenek. Induláskor nem látok jelet, a nyúlgát nem túl biztató, itt is magas a fű, inkább visszamegyek a kerékpárútra. Sajnos a szél elállt, Dunapatajig ismét hőség. Nagyon jól esett egy fagyalt! A település végén finom, hideg víz! Éppen kitart Szelidig. A szállás egy fokkal jobb, mint az előző esti, zuhanyozok, mosok. Éjszaka az egerek kisebb futóversenyt rendeztek, de amikor odadobtam félálomban valamit, abbahagyták...

6. nap: Szelid – Fajsz

A bal bokámra a gumiharisnya alá fáslit is tekerek, így is kell jó pár perc, amíg „bemelegszik”. Indulás gyönyörű csillagos ég alatt, áhítatos csönd. A fájdalom ellenére a nap legszebb része, a ráadás a napfelkelte! A műúton indulok, Újtelepnél megyek át Gombolyagra, onnan már lehet „toronyiránt”, messziről látszik a Főszékesegyház. A zarándokszáláson lepakolok, sétálok egyet Kalocsán. A székesegyházat felújítják, de már korábban láttam, és a barokk pompáját egyébként sem szeretem. A jezsuita templom szép, ráadásként amikor indulok, a Szent József templomban éppen akkor volt külföldi turistáknak kis orgonahangverseny. Beültem én is, utána a szép hangok sokáig elkísértek. Bátyán nem látok jelet, de lemegyek egy úton, és „toronyiránt”, a messziről is látszó távvezeték oszlopa felé indulok a gátra. Most is nagy a hőség, de elég korán érek Fajszra. Jól esik a délutáni pihenés. Este kiülök a Duna partra, hogy majd írok. Csak annyi jutott az eszembe, hogy milyen jó itt lenni, és nézni a naplementét, és érezni a természet harmóniáját. A mai napnak csodás keretet adott!

7. nap: Fajsz – Szekszárd

Ismét csillagos ég. A bokám egyre nehezebben „melegszik be”, de utána egész nap nincs probléma. Gyorsan a Szent László hídhoz érek, utána egészen Szekszárdig szép az út, gyorsan ott vagyok. A Kolping Iskolánál csak lezuhanyozok, és pihenek. Ebédhez kaptam egy nagy tál zöldséget! Sziesztázás után egy ismerős tanyájához kell még felmennem a dombra, ott fogok aludni. Szekszárdra már nem megyek be aznap, egyébként is ismerem a múzeumait, már többször jártam itt. Inkább pihenek, hisz vár rám a Mecsek!

8. nap: Szekszárd – Ófalu

Reggel még sötétben a teraszon kávézok. Előttem a Göncölszekér, de látszik a Tejút is! Féltem a városi jelzésektől - feleslegesen! Az elsőt az Újvárosi templomnál vettem észre, utána folyamatos volt. Éppen a napfelkeltére kapaszkodtam fel a Kálvária kilátóhoz vezető meredek lépcsőn. Megérte! Utána szintén folyamatos emelkedő, a köves úton lassan megyek, féltem a bokám. Az út mellett hirtelen egy szedres, ez a reggelim, nagyon jól esik. Grábócon az ortodox templom nagyon szép, csakúgy, mint a katolikus templom melletti Kálvária. A déli forráságban érek Cikóra. Szépek a házak. Jól esik egy fagy, de utána csak nagyon lassan jutok ki a falu végére, folyamatos az emelkedő. Nem bírok tovább menni, pihenni kell. Egy kicsi, töredezett úti Madonna oszlopának tövében a hűvösben nyújtom ki a lábam. Délután nagyon gyorsan átérek Ófaluba. Szép az Eszterpusztai rom, és a falu szélén a Szent Vendel szobor. Este korán lefekszek.

9. nap: Ófalu – Püspökszentlászló

A szokásosnál kicsit később indulok, hogy már szép reggeli fényre érjek Mecseknádasdra. Jó az időzítés. Szép a Kálvária és a román kori templom is a temetővel. A Skóciai Szent Margit

keresztnél tudatosodik bennem, hogy aznap a Zengő is vár rám... Már a Réka vár is meredek volt. Az út szép, de helyenként nehéz. Nagy szedresek talállok. Pihenésként falok! Eszembe jut, hogy amikor a két fiammal a Nagy Milicet másztuk meg, akkor álltunk meg gyakran erdei szedreseknel. Rég volt.. Pécsvárad előtt látok egy táblát, hogy a város 2 km, a Zengő 2,5... Kicsit gondolkozok a plusz 4 kilométeren ebben a hőségben, de aztán irány a vár. Utoljára gimnazista koromban osztálykiránduláson jártam ott. Megérte ismét megnézni. Az ősi román kori kápolnában szépek a fények. A teremőri néni nagyon kedves, mondja, hogy tavasz óta én vagyok az első zárandok, akivel találkozik, és aki Esztergomból jött ideig. A Zengő előtt pihenek egy órát, de indulok, mert a néni azt mondta, eső jön. A hegy megmászása délután nagyon nehéz volt, de viszonylag gyorsan felértem. Ez volt az Út legmagasabb pontja. Lefelé még meredekebb volt! Püspökszentlászló gyönyörű, csendes hely. Este Mártival a gondnokkal jót beszélgetek. Hódmezővásárhelyi, és én is dolgoztam ott. Pár nap múlva indul Esztergomba, hogy elkezdje az Utat. Elmondom tapasztalataimat. Lelkileg felfrissültem. Éjszaka hallom, dörög az ég és esik az eső!

10. nap: Püspökszentlászló – Pécs

Pirkadatkor indulok, hogy lássak. Zobákpusztáig kicsit csúszós az út. Egy erdei tisztáson nyílnak a lila kikerics, szarvasbögést is hallok. Itt az ősz! Ekkor veszem észre, hogy az aznapi térképek nincsenek nálam, vagy a szálláson hagytam, vagy kiesett a zsebemből a csomag. Egy sűrű bozótos, szűrős-szedres területen vezet az ösvény, alig várom, hogy vége legyen. Amikor kiérek egy műútra, elvesztem a jelet. Kis tévovázás után turistajelen indulok, remélem, hogy Árpádtetőre vezet. Sokszor azt is keresgetni kell, csak lassan haladok. Volt úgy, hogy egy tarvágást kellett körbejárni, vajon hol folytatódik. Kijutok egy műútra, és egyszer csak megpillantom a megszokott zárandokjelet! Akár szimbolikus is lehet, hogy ha figyelek, rátalálok a jelre...Vidámabban indulok tovább, de úgy látszik korán örültem, mert kevéssel Pécs előtt megint szem elől tévesztettem. Az utolsó nem volt egyértelmű, de már nem fordultam vissza, nem volt erőm a meredekhez, egy másik turistajelen haladtam tovább, és nagyon megkönnyebbültem, amikor házak közé értem.. reggel még nem gondoltam, hogy az utolsó előtti szakasz lesz az egyik legnehezebb. Úgy látszik, kifáradtam. A szálláson csak zuhanyoztam, aztán a délután maradék részét a telefontársaságomnál töltöttem, másfél napja nem működött a mobilom, és mint kiderült, néhányan már aggódtak miattam. Korán feküdtem, de keveset aludtam.

11. nap: Pécs – Pogány

Indulás nagy reményekkel. Pécs határában fél órát keresem az utat, azért nem találtam elsőre, mert nem gondoltam, hogy a nagy fűben vezet... Utána jók voltak a jelzések. A távolból már láttam a Tenkest. Pogány határában egy kukoricásban, egy teljesen sima földúton váratlanul iszonyatos nyilallást éreztem a bal bokám fölött.. Ültem egy fél órát, próbáltam masszírozni, kenni, de belül éreztem, most vége. Annyi baj volt már ezzel a lábammal, hogy nem akartam kockáztatni. Csak némi ürességet éreztem. Korábban biztosan dühöngtem volna, hogy tizegynéhány kilométerrel a cél előtt ilyen történik velem. Most nem. És ezt már az Úton tanultam - ennyi adatott, el kell fogadnom. Valahogy még elbicegtem **Pogány** határáig (talán az is sorsszerű, hogy pont az ilyen nevű településig jutottam, de nem sokat töprengek rajta...). Egy fiatalember felajánlotta, hogy bevisz Pécsre. Elfogadtam. Busszal nem akartam Máriagyüdre elmenni. Amikor már hazafelé, Szegedre tartottam, nézegettem a fényképeket. Volt köztük egy pár, amit a reggeli erdőben készítettem, csodás, átszűrődő fényekkel. Amikor azokra pillantottam, tudtam, hogy az első adandó alkalommal visszamegyek Pécsre, hogy onnan jussak el első zárandokutam végére, Máriagyüdre.

12. nap: szeptember 10: Pécs – Máriagyűd

Pár nap után – talán az úszásnak és a kerékpározásnak is köszönhetően – már csak kicsit fáj a lábam, ezért úgy döntöttem, hogy befejezem az Utat. Ismét elmentem Pécsre. A Nagy Lajos Gimnáziumban már ismerős volt a zarándokszállás. Hajnalban indultam. Pogányig már a „megszokott” volt a terep, utána viszont helyenként keresgélni kellett a jelet. Gyanúsán gyorsan értem egy településre, kiderült, hogy Németi volt. Nem javasolták, hogy földúton menjek át Bissére, mert bonyolult. Így viszont láttam a kis templomukat, szép volt. A műúton nagy volt a forgalom. Nem kellett bemenni Bissére, előtte visz az út a Tenkesre. Azt hittem nehezebb lesz. Nagyon megkönnyebbültem, amikor a kilátóról megpillantottam a Bazilikát. Onnan úgy mentem lefelé, mintha tojáshéjra lépegettem volna, már éreztem a lábam, és semmit nem akartam kockáztatni. Amikor beléptem a templomba, komolyan meghatódtam. Hosszú ideig csak térdeltem a kegykép előtt, még a hátizsákom sem vettem le.

Megköszöntem az Utat.

Szeged, 2011. 09. 15.

Mihácz János (kezdő zarándok)

mihaczi.janos@freemail.hu

